

Arki antaa, arki ottaa - rakkaus voittaa

"AMOR VINCIT OMNIA", rakkaus voittaa kaiken. Suosittu sitaatti monessa yhteydessä viljeltäväksi. Mutta onko se näin, että se todellakin voittaa kaiken, aina ja kaikissa tilanteissa? Minä en ole oikea henkilö antamaan tyhjentävää vastausta, mutta näkemyksiä voin toki jakaa.

Ja koetuksella se rakkaus on arjen pyörteisä: kun vanhemmat raahautuvat töistä pitkän päivän jälkeen otsanahka asfalttia rypistään susien purressa nilkkoja hakemaan pilttiään hoidosta tai koulusta, räntää sataa vaakasuoraan ja lapsella on ollut "sellainen väsynyt päivä". Siinä kohtaa sitä rakkautta pitää tosiaan kaivella sydämen syövereistä, että selviää kotiin jatkamaan askareita...

Mutta, rakkaus - se on vahva voima. Jokin siinä pitää koossa niin parisuhdetta kuin perhettä. Mutta huolenpitoa se vaatii. Jos sille ei anna aikaa, jos sen syyntymisen perimmäisiä hetkiä ei pysty palauttamaan mieleen vaikeinakin hetkinä, se on vaarassa kaivautua syvemmälle.

ARJEN SANKARUUS ottaa helposti marttyyrin viitan. "Taas minä laitan pyykkejä ja kokkaan ja siivoan." Niinhän se kuitenkin on. Harvalla meistä on varaa henkilökuntaan, joten meille vanhemmillehan ne hommat jäävät väistämättä. Lapsen kouluttautuminen itsenäiseksi toimijaksi ottaa aikansa, eikä siitä valmista tule todennäköisesti niin kauan kuin oma pikku mussukka asuu kotona. Voit korkeintaan optimoida arjen askareiden taakkaa ja pyrkiä jakamaan ne, jos kotoa löytyy kumppani. Pitää muistaa, että kaikissa perheissä ei ole kahta vanhempaa, jolloin tekemistä kasautuu sen ainoan vanhemman harteille melkoisesti.

Olisi epärehellistä sanoa, että lapsen kotiin saaminen olisi pelkästään onnellisuutta tuhatkertaisesti maksimoiva tapahtuma. Sanoinko sen ääneen? Kyllä sanoin. Totta kai lapsen saaminen kotiin lisää onnellisuutta pysyvästi, mutta samalla se muuttaa perhe- ja parisuhdedynamiikkaa. Vanhemmilla ei olekaan aikaa toisilleen niin paljon kuin ennen. Lapsi vaatii paljon huomiota, adoptio-

lapsi erityisesti. Se määrä rakkautta, jonka voi lapselle antaa, tuntuu aina pikkuisen liian vähäiseltä. Iltatoimien jälkeen tuntuu siltä, kuin sotatantere olisi viimein rauhoittunut ja taloon laskeutuu seesteinen rauha. Niin seesteinen, että silmäluomet muurautuvat väkisin umpeen.

TÄTÄ LÄHTÖKOHTAA vasten ei ole helppo lähteä panostamaan parisuhteeseen. Mutta ei sen niin tarvitse olla. Kysehän on priorisoinnista, sillä toimiva parisuhde on lapsen koti. Silläkin uhalla, että lapsi pitää kipata isovanhemmille tai muun tukiverkoston huomaan illaksi tai jopa yöksi. Toisinaan se on välttämätöntä. Vanhemmilla on oikeus, ellei jopa velvollisuus huomioida toisensa. Kukin kaataa parisuhteensa liekkiin omanlaistaan bensaa, mutta tärkeintä on, että sille järjestetään aikaa.

Antaa arjen viedä, mutta otetaan siltä omamme, se mikä meille kuuluu.

Sami

KUVA Pixabay

MAIJAN tuoreimmat kuulumiset voit lukea Adoptioperheet-lehdestä 2/2017.